

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.469 van 15 mei 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid

2. de burgemeester van de stad Antwerpen
gekozen woonplaats: X

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraanse nationaliteit, op 25 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 26 januari 2009 houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 8 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER, verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat D. HEGMANS, die loco advocaat C. COEN verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren op 23 september 1977 te Masjed Soleiman en van Iraanse nationaliteit te zijn.

Op 1 september 2000 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 4 april 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient een dringend beroep in tegen deze beslissing bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die op 13 oktober 2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State. Op 20 oktober 2008 verwerpt de Raad van State het beroep bij arrest nr. 187.154.

Op 12 februari 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 31 augustus 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 3 november 2005 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 14 juli 2007 huwt verzoeker te Borgerhout met mevr. L.O. van Oekraïense nationaliteit die een geldige verblijfsvergunning heeft in België. Op 26 juli 2007 dient verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging met mevr. L.O. in, op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Op 10 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing houdende de verklaring omtrent de niet-ontvankelijkheid van de verblijfaanvraag (bijlage 15ter).

Op 7 september 2007 dient verzoeker een ontvangstbewijs van een aanvraag van een bewijs van voldoende huisvesting in.

Op 1 augustus 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 10 december 2007 legt verzoeker een bewijs van aansluiting ziekteverzekering neer.

Op 18 december 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 november 2005, onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt hem op 29 januari 2008 ter kennis gebracht samen met een bevel om het grondgebied te verlaten van 29 januari 2008. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die het beroep op 9 mei 2008 verwerpt bij arrest nr. 11.097.

Op 18 december 2007 legt verzoeker een aanvulling neer van zijn regularisatieaanvraag met onder meer een attest van voldoende huisvesting en attest van sociaal verzekerde.

Op 22 februari 2008 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 26 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 augustus 2007 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker dient een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 30 juni 2008 wordt de

beslissing ingetrokken. Op 18 september 2008 wordt het beroep verworpen bij arrest nr. 16.102 gezien het zonder voorwerp geworden is.

Op 5 augustus 2008 wordt de aanvraag van 22 februari 2008 onontvankelijk verklaard bij beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing, die op 25 november 2008 de beslissing van 5 augustus 2008 vernietigd bij arrest nr.19.094. De gemachtigde van de minister heeft een cassatieberoep ingesteld bij de Raad van State dat bij beschikking nr. 3.830 van 13 januari 2009 toelaatbaar werd verklaard.

Op 1 oktober 2008 dient verzoeker een tweede aanvraag tot gezinshereniging met mevr. L.O. in, op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet .

Op 8 december 2008 heeft verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 26 januari 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing waarbij de aanvraag tot gezinshereniging van 1 oktober 2008, onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)Reden van de beslissing

De betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, §1, tweede lid, 1° of 2°, van de wet;

*Betrokkene werd niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk:
- geen visum (…)*

2. Over de rechtspleging

Eerste verweerder stelt niet de auteur te zijn van de bestreden beslissing en vraagt om buiten de zaak gesteld te worden. Hij betoogt dat de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard, werd genomen door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen. Hij wijst er tevens op dat gelet op de bepalingen van artikel 26, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) het tot de exclusieve bevoegdheid van de gemachtigde beambte van het gemeentebestuur behoort om zich uit te spreken over de ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet werd ingediend.

Artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van dezelfde wet voorziene gevallen bevindt in beginsel zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In drie gevallen kan van deze regel afgeweken worden en kan de betrokken vreemdeling de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België:

1. indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,

2. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en voor het einde van deze machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,

3. indien hij zich bevindt in uitzonderlijke omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in artikel 12bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 68-69*) blijkt duidelijk dat, behoudens wanneer de vreemdeling die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht vraagt, uitzonderlijke omstandigheden inroept, het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de betrokken vreemdeling verantwoordelijk is voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag. In de memorie van toelichting wordt immers gesteld dat “(de) aanvraag moet worden ingediend bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de betrokkene dat verantwoordelijk is voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Het gemeentebestuur moet zich ervan vergewissen dat de aanvrager voldoet aan de in (artikel 12bis,) § 1, tweede lid, 1° of 2° vastgelegde voorwaarden (die het mogelijk maken om het verzoek op het Belgisch grondgebied in te dienen). Het gaat niet om een doorgedreven onderzoek, wat bij het onderzoek ten gronde hoort, maar om de verificatie dat alle vereiste documenten worden overgelegd en dat ze, indien dat nodig is, aan de vereiste formele voorschriften (legalisatie) voldoen” en wordt verder verduidelijkt dat in het geval van de indiening van de aanvraag door een vreemdeling die verklaart zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden die hem verhinderen naar zijn land terug te keren om de nodige binnenkomstdocumenten aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post “het gemeentebestuur zelf geen uitspraak (mag) doen over de ontvankelijkheid van de aanvraag en (...) de zaak onverwijld (moet) doorgeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken, die de door de vreemdeling ingeroepen argumentatie onderzoekt.”

De bevoegdheidsverdeling tussen het gemeentebestuur en de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid met betrekking tot het ontvankelijkheidsonderzoek in het kader van de aanvragen die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet zijn ingediend, wordt trouwens ook in de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerking-treding van de wet van 15 september 2006 (*BS 4 juli 2007*) duidelijk omschreven. In deze omzendbrief wordt evenzeer bevestigd dat het gemeentebestuur in beginsel het ontvankelijkheidsonderzoek dient door te voeren en dat enkel in het geval de aanvrager uitzonderlijke omstandigheden inroept het gemeentebestuur “na woonstcontrole (...) de aanvraag, de overgelegde documenten en een bewijs van identiteit van de aanvrager onverwijld naar de Dienst Vreemdelingenzaken –bureau gezinshereniging– artikel 10 (stuurt), die een beslissing zal nemen over de ontvankelijkheid van de aanvraag.”

Artikel 26, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt voorts het volgende:

“§2. Indien de in artikel 12bis, § 3, van de wet bedoelde vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden vastgelegd in § 1, tweede lid, 1° en 2°, van dezelfde bepaling, geeft het gemeentebestuur hem kennis van de beslissing tot onontvankelijkverklaring van zijn aanvraag door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 15ter.

Het gemeentebestuur bezorgt onmiddellijk een kopie van dit document aan de gemachtigde van de minister.

Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt wordt hem, in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, overeenkomstig de modellen van bijlage 12 of 13 kennis gegeven van de beslissing waarbij hem bevolen wordt het grondgebied te verlaten.”

Uit de bespreking van het tweede en het derde middel zal blijken dat verzoeker niet aangetoond heeft dat hij bij zijn aanvraag die hij bij de stad Antwerpen indiende om op grond

van artikel 10 tot een verblijf gemachtigd te worden uitzonderlijke omstandigheden inriep. Het kwam bijgevolg aan de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen toe om een standpunt in te nemen over de ontvankelijkheid van de ingediende aanvraag. Uit het administratief dossier van eerste verweerder blijkt dat eerste verweerder de bestreden beslissing niet heeft genomen. Er kan derhalve ingegaan worden op het verzoek van eerste verweerder om hem buiten de zaak te stellen.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de grond van de zaak

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de redelijke termijn.

Verzoeker betoogt dat hij op 26 juli 2007 een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend op basis van zijn huwelijk en dat pas op 26 januari 2009, zijnde 18 maanden na zijn aanvraag een negatieve beslissing werd genomen. Verzoeker meent dat de redelijke termijn is geschonden.

Verzoeker toont geen belang bij de ontwikkeling van zijn middel. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag tot gezinshereniging die door verzoeker werd ingediend op 26 juli 2007, op 10 augustus 2007 onontvankelijk werd verklaard door de gemachtigde van de burgemeester omwille van het feit dat verzoeker niet in het bezit was van de nodige binnenkomstdocumenten en niet alle in artikel 12bis §2 bedoelde bewijzen had neergelegd. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 1 oktober 2008 een tweede aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, die op 26 januari 2009 onontvankelijk werd verklaard door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen om reden dat verzoeker niet toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk en geen visum voorlegt. Verzoekers betoog dat slechts 18 maanden na de aanvraag een beslissing werd genomen, mist feitelijke grondslag.

Bovendien wordt verder vastgesteld dat uit een eventuele overschrijding van de redelijke termijn van de duur van de procedure, quod non, niet kan voortvloeien dat aan verzoeker een recht op verblijf wordt toegekend.

Verzoeker maakt niet aannemelijk welk belang hij toont bij het aanvoeren van dit middel vermits hij geen voordeel aantoot.

In zoverre verzoeker zijn middel uitbreidt in de repliekmemoorie tot de schending van de formele motiveringsplicht, wijst de Raad er op dat de toelichting bij het middel die verzoeker in de repliekmemoorie geeft, als een nieuw middel te beschouwen is, dat reeds in het verzoekschrift kon worden geformuleerd zodat het laattijdig is. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de repliekmemoorie wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Dit is in casu niet het geval. Verzoeker had toegang tot de stukken van het administratief dossier en kon dit middel reeds hebben uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift, zodat het een onontvankelijk middel betreft.

Het eerste middel is onontvankelijk.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing onterecht werd genomen en dat de motivering de beslissing niet draagt. Zo stelt verzoeker dat hij bij zijn aanvraag stukken heeft bijgevoegd omtrent zijn medische problematiek die een buitengewone omstandigheid uitmaken waarom hij zijn aanvraag indiende bij de gemeente. De bestreden beslissing laat echter na hieromtrent te motiveren. Verzoeker meent dat men op dit vlak dan ook onzorgvuldig is geweest.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 12 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker verwijst naar artikel 12bis, § 4 van de Vreemdelingenwet en stelt dat hoewel hij medische redenen en een medisch attest heeft voorgelegd ter staving van de buitengewone omstandigheden de bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden. Verzoeker herhaalt dat hij bij zijn aanvraag een medisch attest heeft bijgevoegd en meent dat conform artikel 12bis van de Vreemdelingenwet een ambtenaar-geneesheer had moeten worden aangesteld teneinde een advies te geven in het dossier.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). In de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, wordt namelijk aangegeven dat verzoeker niet beschikt over een visum. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele of de materiële motiveringsplicht wordt ook niet aangetoond door de stelling van verzoeker dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, waaruit blijkt dat hij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet, niets vermeld over het medisch attest dat hij heeft neergelegd. Artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalt onder meer dat “alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat ze niet lijden aan één van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlagen van de wet”. Uit voormelde bepaling volgt dat de aanvraag tot gezinshereniging hoe dan ook steeds vergezeld moet gaan van een medisch attest, zodat uit het neergelegde medisch attest niet zonder meer kan worden afgeleid dat verzoeker zich heeft willen beroepen op uitzonderlijke omstandigheden. Indien verzoeker meent dat hij uitzonderlijke omstandigheden, in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan laten gelden, dan rust op hem de verplichting om deze omstandigheden, middels een geschreven verklaring ter kennis te brengen van het bestuur. Gezien verzoeker niet op een uitdrukkelijke wijze te kennen heeft gegeven dat hij zich wenst te beroepen op uitzonderlijke omstandigheden diende de bestreden beslissing in haar motivering ook niet te verwijzen naar het neergelegde medisch attest.

Tevens wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om te weerleggen dat hij niet beschikt over een visum.

Noch een schending van de formele of de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond, noch een schending van artikel 12 bis van de Vreemdelingenwet.

Het tweede en derde middel zijn ongegrond.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort geciteerd het EVRM).

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werd genomen en dat indien hij terug moet keren naar zijn land van herkomst, hij gescheiden zal worden van zijn echtgenote die hier een recht op verblijf heeft. Verzoeker benadrukt dat hij samenwoont en gehuwd is. Tevens stelt verzoeker dat het voor hem en zijn partner zeer moeilijk is om in zijn land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat van het gezin in België niet kan verwacht worden dat ze mee verhuizen. Dit zou betekenen dat zij alles dienen op te geven en alles wat zij hier net opgebouwd hebben. Verzoeker meent dat de beslissing niet redelijk is voor de gevolgen dat zij voor het gezin zal teweegbrengen.

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé-leven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoeker is onderworpen aan artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds uiteengezet heeft verzoeker niet aangetoond aan de voorwaarden van artikel 10 of artikel 12bis van de Vreemdelingenwet te voldoen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé-leven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS 30 april 2004, nr.130.936). Artikel 10 van de Vreemdelingenwet staat het recht op gezinsleven geenszins in de weg, maar heeft precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van artikel 8 van het EVRM afgeleid worden (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Het staat betrokkene bovendien vrij zich te laten vergezellen van zijn levenspartner voor de duur van de tijdelijke verwijdering. Te dezen toont de verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Aldus maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de inmenging in zijn gezinsleven disproportioneel is.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.